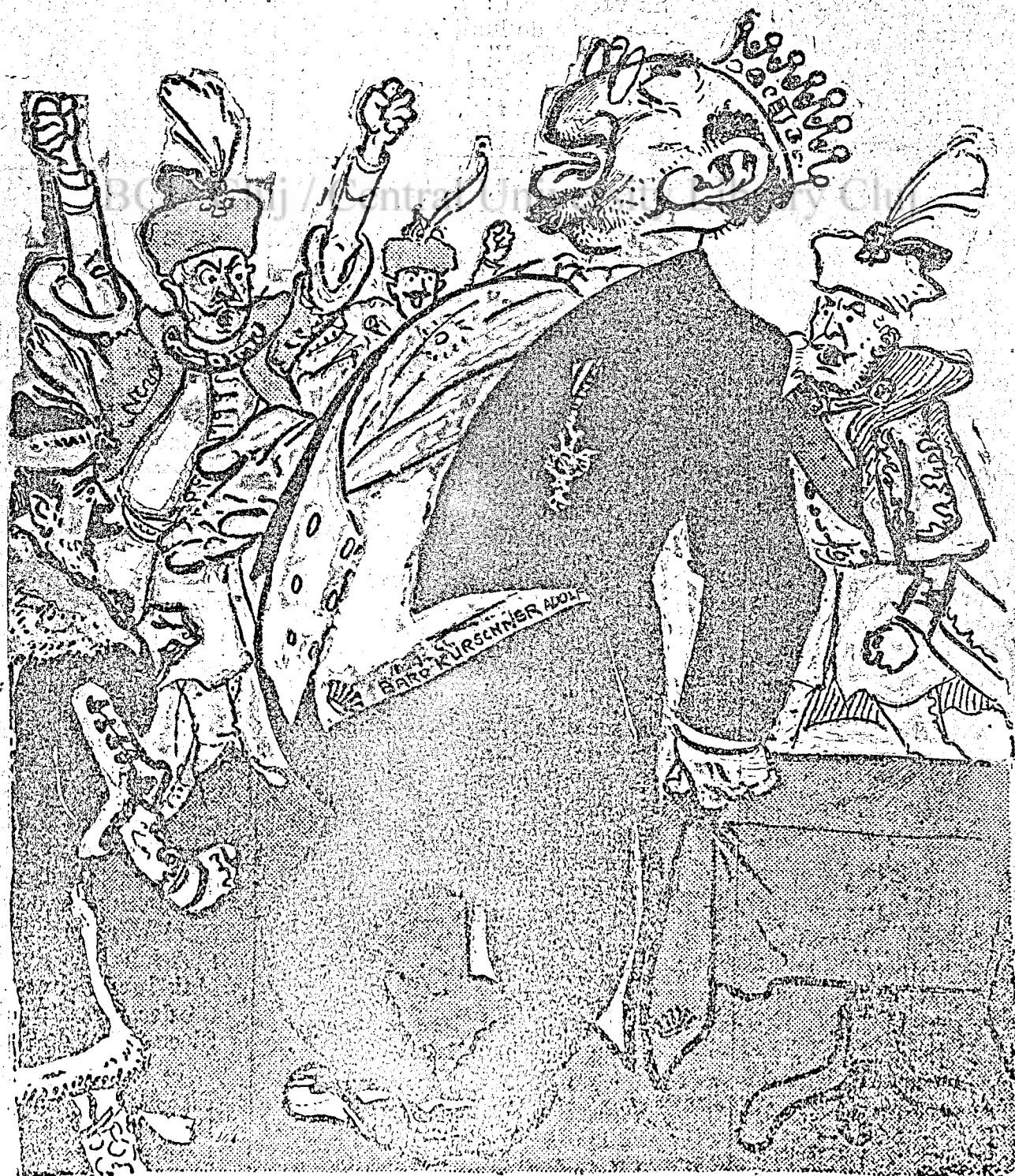

Redactat de NICU STEJEREL.
Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10
Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cel mai nou baron ungar.

NEMEȘII UNGURI: Jidan spurcat, cum cutezi și tu să te faci baron?
BARONUL NOU: Doar' am dat două milioane pentru alegerile libere ungurești;
am drept dar să fiu și eu baron ungar!

Cucu la Lipova.

Cucule, Măria Ta,
 Mai zboară dela Peșta
 Și ascultă vorba mea,
 Ce ți grăiesc din Lipova.
 Că p'aici să 'ntimplă multe
 Alegeri mari — și mărunte
 La țară și la comună
 Și la biserica străbună.
 Când e vr-o alegere
 Să vezi numai cum fuge
 Sora Marta cu Mirtanul
 Și cu Neica Florianul.
 La alegerea comunală
 S'or prins cu toți la tinjală
 Cu jidani și cu coconi
 Să șteargă pre economi
 Din țiduli de candidat
 De membrii la comitat.
 Ochii să le fi sărit,
 Precum au și dobândit.
 Paurii din Lipova
 Să lasă trași de Marta
 Numai să dea cu ei mîna.
 Apoi fie, ce-o să fie
 Antonovici dă răchie;
 Răchie ce bea mătușă,
 De care nu creapă gușă
 Ca de cea din birtul Bușă.
 Missits ții ia cu vorba,
 Popa Florea cu gura;
 Și apoi ții purtau de nas
 Tot pe mijloc de oraș,
 De rîdeau și streinii,
 Chiar nemții și jidovii,
 Fiind-că toți au știut,
 Că noi econom am vrut
 Să alegem deputat
 La al comitatului sfat.
 Avem noi bun lipovan
 Pe Georgiță Terejan,
 Care ar fi meritat
 De membru la comitat;
 Inșă Hussar și Tutean
 N'au voit pe Terejan.
 Ei cîntă și ei descîntă
 Și lumea o fac bolîndă,
 Ca pe Nicolaia Popii
 Și pe Georgița lui Opri
 Le țipau cîte-o țigare
 Să strige în gură mare!
 Părinte, Sfinția Ta,
 Griji, că noi ne-om sătura
 Și te-om duce tocma așa:
 Cum ai dus sfinția Ta
 Casina din Lipova,
 Dela școala românească
 La căfana jidovească!
 Ș-apoi cîte și mai cîte
 Căși remase nesfințite
 Ca alui Iefta Lăpădat,
 Care în cale ia stat
 Și la »botez« l'a chemat,
 Dar popa ia cuvîntat:
 —»Lasă-l Domnului sfințit,
 Vezi că-s tare obosit!«....
 Multe ar mai fi de 'nșirat,
 Dar cerneala s'a gătat;
 Dar voi cumpăra mai multă,
 Ca altă dată să s'ajungă,
 Să mai vedem ce-or lucrat:
 Că o școală or încuiat?....

Un econom din Lipova.

Ciobanul.

Mai în jos de stîină
 Lîngă o fîntînă
 Cîțiva ciobănei
 Vorbeau între ei.
 — »Bădiță, bădiță
 Zicea Baciul Niță.
 Dăm a ta fetiță,
 Cu sîn albișor
 Ca un crînișor,
 Cu păr gălbînior.
 Să-mi fie soție,
 Mult mi dragă mie.
 — »Eu că to voi da —
 Zicea baciul Preda —
 Dacă vîi ierna
 Sus în munticel
 Sîngur sîngurel
 Pîn' va înverzi
 Codru și-a înflori
 Pînă vom veni,
 Eu și mîndra ta,
 A-mi te lua.

Pe un pioc tăcut
 De vînturi bătut
 Tristul ciobănel
 Șade sîngurel
 Tot cătînd spre văi
 Să vadă prezi sei.
 — »Draga de luniță,
 Mîndră sălbuliță,
 De cinci ori luci
 De cînd sunt aici,
 Ghiata s'a topit,
 Codrul a'nfrunzit,
 Apa s'a sfîrșit,
 Lei n'au mai venit.
 Oiță oiță
 Cu lina plăviță
 Ca neșce fetiță.
 Și voi cîinii mei,
 Blinzi ca niște miei,
 Tari ca niște lei,
 Și tu Mărioară,
 Floare bălăioară,
 Zîna florilor,
 Visul zorilor
 Și tu mica mea
 Nu miți mai vedea.
 Crivăți crivățior
 De o fi să mor
 Pe acest colțisor,
 Să aduni cu drag
 Sub un verde fag
 De prin colțisoare
 A mele oscioare.
 Iar voi lăcrămioare,
 Ce rîdeți la soare,
 Să mi-le udați,
 Să mi-le scâldați
 Și să-mi fiți, drăguțe,
 Mîndre cîndeluțe.
 Iar voi vîntuleți
 Seara să plîngeți
 În brazii măreți.

Astfel cînta el,
 Tristul ciobănel.
 Iar pe coasta lată
 Iată că s'arată
 Albele oițe
 Cu lina plăviță
 Și a-lui cînișori
 Și a-lui mîndruliță
 Cu flori în cosiță,

Cu flori gălbînioare,
 Ca raze de soare.
 El cînd mi-o văzu,
 Inima-i bătut
 Atîta de tare,
 În cit cade, moare
 Jos pe costișoară.
 Ele mi-l zăresc
 Și mi-l ocolesc
 Plîng și să jălesc,
 Cît brazii se închin,
 Apele suspin,
 Văile mugesc,
 Munții se clătesc,
 Vulturii se strîng
 Cu lacrimi îl plîng,
 Soarele de dor
 S'ascunde în nori.

De Pavel Belu.

— De ce se uită baba asta mereu la noi?
 — Iși aduce aminte de fericile tî-
 — Iși aduce aminte de fericirile tî-
 nereței.
 — Las că-mi deschid eu umbrela, ca
 să-și închidă dumneaei ochelarii.

Din Belinț.

Frunzuliță lemn rotat,
 Mercuri seara pe'nserat?
 La Belinț ce s'a 'ntimplat,
 Cînd să bagă ciorda 'n sat?....
 Badea da apă la boi,
 Eu vorbiam cu alui Mișcoi;
 Eu vorbiam lîngă bagrini —
 Și-i ziceam: »Aici să vini!«
 Să vini Costo pînă 'n cină,
 Să ți dau guriță deplină;
 Căci la care le-am mai dat,
 Guriță — cam pe furat,
 S'or dus toți și m'or lăsat,
 Că tu dus dracu din sat.
 Unul s'ar întoarce țară
 Să-l iubesc a doua oară.
 Mai iubila dracu, zău,
 Să dea cu el în părau
 Și cu mine, de-l mai vreu!

*
 Fire-ai bade — alui să fi,
 De ce nu mă poți iubi?
 Pe altele le iubești
 De stai să te prăpădești;
 Le iubești poate că ți plac
 Și de mine nu-ți drag?....

Nu-ți drag, nu ți-am plăcut,
Căci altă mîndră ai avut
Cu care te țini de mult.
Poate și acum te țini
De la mine nu mai vini!

*

Badea ce mi-a dat guriță,
Umblă seara pe uliță
Cu mustața resucită
Și cu gura de dor friptă.
Suce'ți mustața frumos,
Badea meu cel drăgostos,
Dar să nu fi mănios,
Că mânia dintr'o seară
Și așa nu ține o vară!

Un Belințan.

— Cine a fost tinerelul cela cu care
ai umblat pe stradă.

— Frățiorul meu!

— Spuse-și par'că că n'ai pe nimeni
în lume?

— Tocmai de aceia mi-am căutat u-
nul.

Chira.

Din vad din Brăilă
Mai de jos de schilă
Mi-se încarcă, încarcă
Cu șase sandale
Cinci corăbioare
Numai fir și ibrișin,
Postav de cel bun,
Sculuri de mătase
De marfă drăgoasă,
De femei iubeață;
Dar cine le încarcă?
Harapul cel buzat
Dela Beligrad
Mult e negru și ciudat
Cu solzi după cap
Tot ca ai mari de crap
Și el cînd mai încarcă
Tot buți butlăgele
Cari sunt mai mici
De o sută și cinci.
Pă vin cine-l scoate?
Chira chira lină
Floare din grădină
Frumușică zîmă
Tinără copilă
A noastră străbună
Surioară bună
D'un tată ș'o mamă.
Iar harapul că-mi grăia:
Chiro chiro lino

Ia-mă tu pă mine
Că mult ți o fi bine.
Așternutul tău
Fir și ibrișin
Postav de cel bun,
Căpătiul tău
Parale mărunte
Că la mine-s multe,
Invelișul tău
Galbeni auriți
Că la mine-s mulți.
Dar Chira că-mi grăia:
Dur, harape dur
Că eu te-oi lua
Și tu că mă-i duce
În țara hărăpească
Ele m'or vedea
Surorile tale
Cumnatele mele.
Unde harap s'a văzut
Și s'a pomenit
Harăpoaică albă și harap negru.
Harapu auzia
Mult vin că-mi scotea
Pînă Chira se îmbăta
Și el că mi-o lua
În caic că mi-o punea.
Pe Dunăre pornea.
Pe Dunăre în jos,
Mergea cu folos.
Caicul îmi sărea
Mai ici mai colea
Cît mînăstirea.
Harapul ce-mi făcea?
Caicul îmi oprea
Pe la mez de noapte
Cînd urma pe toate
Cu sudori de moarte.
Și ei cînd soseau tot frații Chirei
Hoți al Brăilei,
Șerpi ai Dunărei,
În caic se punea,
După harap că pornea
Pe Harap mi-l sosea
Și el ocolea
Înainte-mi trecea
Și înapoi se întorcea.
Cel mai mic Marin
Paloș din teacă trăgea
În cîrmă că-mi isbea
Caii vîrteja
Caicu lor trăgea
Lîngă Chira că-mi venia.
Chiro, chiro lino
Frumușică zîmă
Tinără copilă
A noastră surioară bună,
Din și Constantin
De plete o lua
În caicu lor o punea
Și ei că-mi pornea
Pe Dunăre în jos
Mergea de folos
Acasă că mi-ajungea
Din poartă că-mi striga
Deschide mamă poarta
Să-mi bag hasnaua
Și toată puterea.
Chira că-mi răspunde:
Alei Dine Constantine,
Eu că nu poci,
Că eu sunt legată
Cu plete din cap
În stilp de catarg
Jos la uturag
Pe Chira a luat
Harapul ăl buzat.

Hristea N. Tapu.

Laudan Viteazul.

Înălțatul împărat
Veste rea a căpătat,
Turcii 'n țeară c'au intrat
Și împăratul carte scrise
Și deloc o și trimisă
La Maiorul Panciovii
Pe cel țierm al Dunării.
Carte albă, scrisă neagră,
Panciova — ca să se spargă.
Domnii toți să adună,
Pînă ei să sfătuia,
Maiorul din Panciova
Jos pe Dunăre privea
Și o teleagă el zărea,
Dela Tieligrad venia
Teleagă cu două roate
Alergînd pe cît se poate.
Cînd teliga ajungea
Un păgîn cărți aducea.
Domnii cărțile cetea:
Panciova să se predee
De vrea casele să-i steie.
Nici minutul nu trecea
Pîn' și Lăudan ajungea
Cu o carte împărătească,
Panciova s'o prăpădească.
Și el cartea o cetea
Și'n carte așa suna:
Să-mi răspunzi curînd Lăudan,
Ori nu săptămîină, mîne,
Cam de cînd cărți ai primit
Și porunca n'ai plinit.
Panciova ca să se spargă,
Să rămînă lumea largă.

Lăudan cartea o 'nchidea
Și la tunari semn dedea
Și la repaus nu să da
Pînă Panciova o sfărma.
Arde focul, merge bulgăr,
Dunări-ai mare de fulger.
Pănciovenii 'nfiorați
Și de moarte înfricați.
Unii juguri înjuga
Și blăgile 'și încărca,
Alții toate le lăsa
Ca să scăpe, ei fugea
Țipet, vaet răsunînd,
Pănciovenii trămurînd.
Lăudan Panciova o spărgea,
La Alibunari pleca
Și'n mijloc de Alibunari
Urducă dobele mari
Și de aicea el pornea
La Palanca să 'ndruma.
Din Palanca la Boșniag
Cu voinicii în șireag.

Atunci Lăudan mai stătea,
Carte lungă el scria
Și 'n Serbia o trimitea.
Viteazul cel din Bănat
La Pașia cel din Belgrad
Ii scria tot latinește,
Ca deloc să-ise aplece,
Pînă ce la el n'a trece.
Dară Pașia răspundea:
— »Eu atunci moi apleca
Și cetatea mi-oi prăda.
Cînd mi-s'o aprinde mie
Cirpa 'n țasca de mintie!
Lăudan foarte să minia,
La Boșioveți trimitea
Nește tunuri bibolești

Numai vre-o șezeci
 Și aduse moș Lăudan
 Și potinteul »Șcirban.«
 Ca un bălaur de cumplit
 Și de când nu e slobozit,
 Au roșit și ruginit.
 — Moș Lăudan atunci grăi:
 »Pe Șcirban de l' veți trici
 De un deget și jumătate,
 Bate tocmai în cetate!
 Potinteul se 'ntorcea,
 Angeliriul îl chitea.
 După ochian îl mai ținta
 Și i da foc de l' slobozia.
 Noauă bule, de tuna,
 Alte noauă le fărma.
 Și Belgradul îl spârgea.
 Cît putură de-a intra
 Noauă cară alătura.
 Și Lăudan să apuca,
 Puni pe Dunăre arunca,
 Una pentru de intrat,
 Alta pentru reînturnat.
 In cetate când intra,

Pași'a pe Lăudan mîna,
 Că să treacă peste un pod,
 Dar Lăudan nu e nărod
 Să se ducă în potop,
 Că Șcirban cel încrezut
 Drum de intrare ia făcut.
 Pași'a mi-se 'nfiora
 Și un clentași (bombă) inferbîntă
 Și 'n Lăudan îl îndreptă.
 Pe Lăudan nu l' nimeri,
 Dară calu-i sodomi.
 Trei picioare îi scrinti.
 Trei voinici să aruncară,
 Pe Lăudan îl apucară
 Pe alt cal îl așezară
 Și el în frunte ca un leu
 Bate p' alianul seu.
 Lăudan pe turci ia învins,
 Și Belgradul a cuprins.
 »Luna« lor e 'ntunecime,
 »Crucea« iară e 'n mărime.
 Turcul zace sfărîmat,
 Căci creștinii s'au luptat.
 Petru Crina Damaschin.

Că de-oî muri mort oi fi
 La mini nime n'o veni:
 Să mă vadă că ce sunt,
 Numai oase și pămînt.
 Pe mini crește iarbă verde,
 Nime 'n lume nu mă vede.
 Nime nu vine să vadă,
 Poate mîndruța mea dragă.

*

Mîndruța mea dintr'alt sat
 Nu ghindi că te-am lăsat,
 Că nu-s trestie pe baltă
 Să te las eu dintr'odată;
 Și nu sunt cărbune ars
 Te-am iubit și să te las.
 Tu ești floare de bujor
 Și nu te las pînă mor,
 Pînă oi fi, pînă oi trăi
 Pe tine tot te-oi iubi.
 Iar cînd eu că oi muri,
 Alt drăguț tu ții găsi.
 Și cînd că m'or îngropa,
 Tu pe mine mi uita,
 Alt drăguț ții căpăta,
 Dar ca mine nu-ți afla,
 Ca să-ți placă mîndră bine,
 Prăcum ți-a plăcut de mine!

Trimisă de Simeon Miclăuș,
 din Uzdin.

Hora țărănilor.

Ghindește mîndră ghindește
 Mai odată mă iubeste;
 Ghindește și mă primește,
 Că tu șci cum să iubeste.
 Primești-mă ca să vin
 Și amînduoi să ne iubim!
 Să te iubăsc voinicește,
 Nu ca atunci copilărește,
 Că atunci nam știut nimic,
 Cum îi treaba la iubit.

*

Adă Doamne vara 'n pace
 Să văd grîul cum să coace,
 Să văd ficiorii cosînd,
 Nevestele polonînd,
 Să văd și pe mîndra mea,
 Că m'o prins dorul de ia.

*

Mindra maia, care mi dragă.
 Cînd săd lingă ia mă 'ntreabă:
 De ce port cămașă neagră?
 Ori mi nevasta beteagă?...
 Nui beteagă ci îi nebulă,
 Nu-o spălat cămași de-o lună!

Le-o spăla
 Cînd-o 'ngheța,
 Le-o încinge
 Cînd o ninge,
 Le-o usca
 Cînd o ploia,
 Le-o ruri
 Cînd o murii!

*

Toată lumea-i rea cu mine,
 Numai Dumnezeu e bine;
 Toată lumea mă urește,
 Numai mîndra mă iubeste.
 Nu-mi pasă mie de nime,
 Cînd trăesc cu mindra bine.
 Lasă lumea mă urască,
 Numai mîndra mă iubească!

*

D'asa mi vine une-ori
 Să beau otravă să mor.
 Iară stau și mă ghîndesc
 Ba ce să mă otrăvesc,
 Mai bine e să trăiesc
 Cu mindra să mă iubesc.

Ghicitoare.

I.

Sărmanul bărbat stă îngîndurat
 Chiar acum nevastă-sa o palmă i-a dat.
 Căutați-o.

II.

Mama-i desperată
 Că nu știe unde-i hoinara de fată.

Căutați-o.

Redactor responsabil: F A G U R E.